

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งมีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

ความหมายของการฟัง

คนส่วนมากมักจะเข้าใจผิดว่า "การฟัง" กับ "การได้ยิน" คือสิ่งเดียวกัน แต่จากความคิดของนักวิชาการต่อไปนี้ การฟังแตกต่างจากการได้ยินดังนี้

จอห์น ดี สแตมเมอร์ (John D. Stammer 1977 : 661-664) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ โดยแยกเป็น 3 ระดับคือ

1. การได้ยินเสียง (hearing) เป็นการฟังอย่างไม่ตั้งใจ บางครั้งก็ไม่มี
ความหมายใด ๆ เช่น เสียงรถยนต์ เสียงคุยของคนอื่นที่ไม่ได้คุยกับเรา
2. การฟัง (listening) เป็นารฟังที่ฟังอย่างตั้งใจ สามารถจะเก็บความ
หมายของสิ่งที่ฟังได้
3. การฟังที่ต้องมีประสบการณ์ (auding) เป็นการฟังอย่างตั้งใจเพื่อเข้าใจ
ความหมาย แต่ผู้ฟังต้องมีความรู้หรือประสบการณ์เดิมเกี่ยวกับเรื่องที่ฟังมาช่วย จึงจะเข้าใจ
ความหมาย

ลาร์รี แอล บาร์คเคอร์ (Larry L. Barker 1978 : 24) ได้กล่าวถึง
การฟังไว้ว่าเป็นกระบวนการ 4 ขั้นตอน (four-stage process) ซึ่งประกอบด้วย
การได้ยิน (hearing) ความตั้งใจ (attention) ความเข้าใจ (understanding)
และการจำ (remembering) ซึ่งขั้นตอนทั้ง 4 มีความสัมพันธ์กัน โดยเริ่มจากการได้ยิน
คือขั้นตอนที่คลื่นเสียงเคลื่อนที่ไปกระทบแก้วหู กระทบเสียงและเคลื่อนสู่สมอง ต่อมาความตั้งใจก็
จะทำหน้าที่พิจารณาตัดสินว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธข่าวสารนั้น ๆ (คือการเลือกรับฟังนั่นเอง)
ถ้าปฏิเสธกระบวนการก็สิ้นสุดแต่ถ้ายอมรับขั้นความเข้าใจก็จะทำหน้าที่ให้ความหมาย
และขั้นสุดท้ายการจำก็ทำหน้าที่เก็บข่าวสารนั้นไว้ในส่วนของความทรงจำ (memory area)

เพื่อรอการนำไปใช้ต่อไป

สังเวียน สฤทธิกุล (2522 : 40) ได้สรุปความหมายของการฟัง (listening) ไว้ว่า การฟังคือการฟังแล้วรู้เรื่อง ฟังการออกเสียงของคำและประโยค พร้อมทั้งเข้าใจ ความหมายใด

เฮซ จี วิดโดสัน (H.G. Widdowson 1981 : 60) ได้กล่าวถึงการฟังว่า การฟัง (listening) หมายถึง ความสามารถที่จะเข้าใจว่าประโยคหนึ่งประโยคใดนั้นมี ความสัมพันธ์กับประโยคอื่น ๆ ที่พูดไปแล้วอย่างไร และเข้าใจว่าประโยคดังกล่าวมีหน้าที่ ใดในการสื่อสาร ซึ่งผู้ฟังจะเลือกจำแต่เฉพาะสิ่งที่สัมพันธ์หรือตรงกับจุดประสงค์ในการฟัง เท่านั้น และจะไม่สนใจต่อสิ่งที่ไม่ต้องการ

นอกจากนี้ เฮซ จี วิดโดสัน ยังได้กล่าวถึงการได้ยิน (hearing) ว่า การได้ยิน เป็นความสามารถของผู้ฟังที่จะเข้าใจเนื้อหาของภาษาในรูปของกระแสเสียง โดยอาศัยความรู้ ด้านระบบเสียงและไวยากรณ์ของภาษา ซึ่งผู้ฟังจะสัมพันธ์เนื้อหาของภาษานั้นเข้าเป็นประโยค หรือข้อความ เพื่อทำความเข้าใจความหมายของประโยคหรือข้อความนั้น

เพิร์ล วัฒมากุล (2524 : 10) ได้กล่าวถึงการฟังว่า การฟังมิใช่แต่เพียงการ ได้ยินเท่านั้น แต่หมายถึงการฟังเพื่อที่จะเข้าใจความหมายสิ่งที่ได้ยินนั้น และสามารถตีความ ได้ตรงกับผู้พูดหรือผู้ส่งสารต้องการสื่อความหมายด้วย ซึ่งต้องอาศัยสิ่งต่าง ๆ ประกอบเพื่อให้เกิด ความเข้าใจสิ่งที่สื่อสารให้ได้ตรงกัน ซึ่งได้แก่ กิริยาท่าทาง หัตถ์คดี ประสบการณ์ต่าง ๆ ฯลฯ

จากความคิดเห็นของนักวิชาการเหล่านี้ สามารถสรุปได้ว่า การฟังกับการได้ยินมี ความหมายแตกต่างกันคือ การได้ยินเป็นการฟังที่ไม่ตั้งใจ ไม่มีจุดประสงค์ของการฟัง ส่วน การฟังเป็นกระบวนการที่มีความหมาย ที่ผู้ฟังมีความตั้งใจ มีจุดประสงค์ของการฟังแน่นอน มี การคัดเลือกข่าวสารที่จะรับรู้ ให้ความสำคัญกับข่าวสารนั้น ๆ และจดจำไว้ในส่วนของความจำ เพื่อรอโอกาสใช้ต่อไป

การฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

วรารณ ศรีเพชรพันธ์ (2525 : 25) กล่าวถึงการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่าง ประเทศว่า เป็นพฤติกรรมทางภาษาคำการรับรู้ (receptive behavior) ซึ่งผู้ฟังไม่มี

สิทธิ์ที่จะเลือกฟังเฉพาะหน่วยเสียง คำศัพท์ โครงสร้างของภาษา หรือคำพูดที่พูดด้วยอัตรา
ความเร็วเฉพาะเท่าที่อยู่ในขอบเขตความสามารถทางภาษาต่างประเทศที่ตนมีอยู่ได้เหมือนพฤติกรรม
ทางภาษาคำการแสดงออก (productive behavior) ซึ่งหมายถึง การพูด การเขียน
นอกจากนี้การฟังยังเป็นพฤติกรรมทางภาษาที่ผู้ฟังต้องเผชิญเฉพาะหน้าในทันที ไม่มีโอกาสที่จะ
ศึกษา ค้นคว้า สอบถามหรือไตร่ตรองไต่ถามเท่าการอ่านและการเขียน

พัชรประภา อุดลวิทย์ (2527 : 22) กล่าวถึงการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศว่า เป็นทักษะที่ต้องเรียน และใช้เวลาในการฝึกที่ครูผู้สอนจะต้องจัดให้มีกิจกรรม
การฟังให้มาก เพราะการฟังครูพูดและนักเรียนคุยกันไม่เพียงพอ นักเรียนควรได้ฟังแบบบันทึก
เสียงของเจ้าของภาษาคำ

องค์ประกอบของความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศ

พอล พิมสเลอร์, อาร์ พี สตอคเวล และ เอ แอล คอมรี่ (Paul Pimsleur,
R.P. Stockwell and A.L. Comrey 1962 : 15-26) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับความ
สามารถในการฟังภาษาต่างประเทศว่า เป็นความสามารถในการรับและส่งข้อมูลผ่านหู ความ
สามารถนี้มององค์ประกอบอย่างน้อย 2 อย่างคือ การจำแนกเสียง และความสัมพันธ์ระหว่าง
เสียงกับสัญลักษณ์

รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1967 : 49) กล่าวถึง
ความสามารถในด้านความเข้าใจในการฟังภาษาต่างประเทศว่า ขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่าง ๆ
ของผู้ฟังเช่น

1. ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินของผู้ฟัง
2. ความสามารถในการเข้าใจความหมายของเสียง เน้นหนักในคำและระดับเสียง
สูง-ต่ำในประโยค
3. ความสามารถในการจำข้อความที่ได้ยิน
4. ความสามารถในการฟังระดับสูง เช่น ความเข้าใจบทสนทนาขึ้นต้องการ
ความรู้ในด้านคำศัพท์ และไวยากรณ์ประกอบด้วย

เนล ดี คานวิสเซอร์ (Nell D. Kannwischer 1969 : 3801-A) มีความ
เห็นว่าความสามารถในการฟังภาษาต่างประเทศประกอบด้วย ความพร้อมทางร่างกายและจิตใจ

ที่จะแบ่งแยกหรือผสมผสานสิ่งที่ได้ฟังเข้าด้วยกัน

แมรี ฟินอคเชียโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 107) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบในการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจว่า ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยกับคำพูดแต่ละคำพูดของผู้ฟัง ความคาดหวัง (expectation) ในคำพูดที่จะได้ยินในสถานการณ์นั้น และความสามารถที่จะใช้ตัวเน้นที่ซ้ำซ้อน (redundant clues) ทางภาษามาเป็นตัวประกอบช่วยให้เกิดความเข้าใจ และองค์ประกอบช่วยความเข้าใจองค์ประกอบสุดท้ายคือ การจำข้อความที่ได้ฟังมาโดยของผู้ฟังจะช่วยให้ความเข้าใจดีขึ้น

ฟวงเพ็ญ อินทรประวัติน (2522 : 82) ได้จำแนกองค์ประกอบการฟังภาษาต่างประเทศเพื่อความเข้าใจไว้ 2 องค์ประกอบคือ

1. การรู้จักแยกเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังที่จะแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ที่มีความสัมพันธ์กันในประโยคออกมาได้ เช่น สามารถแยกไวยากรณ์เป็นส่วนสำคัญ และส่วนใดเป็นส่วนประกอบ

2. การเข้าใจความหมายของหน่วยเสียง หมายถึง ความสามารถของผู้ฟังในการวิเคราะห์หน่วยเสียงเพื่อเข้าใจความหมาย และจับใจความสำคัญได้

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980 : 16) กล่าวถึง การฟังภาษาต่างประเทศว่า เป็นทักษะที่สร้างความหมาย ในการทำความเข้าใจเสียงที่ได้ยิน ผู้ฟังจะรับเอาคำพูดที่ได้ยิน การจัดเรียงลำดับคำนั้น ๆ ตลอดจนการขึ้นลงของเสียงมาสร้างความหมายขึ้น เพราะผู้พูดออกมามีความหมายอยู่แล้ว แต่ความพยายามที่จะให้ความหมายของคำพูดนั้น ๆ อยู่ที่ผู้ฟัง ซึ่งขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่ช่วยให้เข้าใจความหมายอยู่ 3 ประการคือ

1. ข้อมูลทางภาษาศาสตร์ (linguistic information) หมายถึง สิ่งที่ผู้ฟังรับฟังคำพูดทั้งเสียง คำ และการจัดเรียงคำพูด ซึ่งผู้ฟังไม่จำเป็นต้องฟังสิ่งที่ผู้พูดพูดออกมาทั้งหมด แต่ผู้ฟังจะสามารถสร้างข้อความที่ตามมาโดยคาดจากคำพูดในตอนต้น

2. บริบททางสถานการณ์ (situational context) หมายถึง สถานการณ์ในการพูดที่มีผลต่อการรับฟังของผู้ฟัง คือความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งที่ผู้ฟังได้ยิน สิ่งที่ถูกพูดออกมา และสิ่งที่ผู้ฟังคาดว่าจะเป็นต่อไป

3. ข่าวสารที่เป็นที่เข้าใจ (comprehended message) หมายถึงความสามารถเข้าใจข่าวสารของผู้ฟังซึ่งขึ้นอยู่กับความตั้งใจของผู้พูด และผู้ฟังยึดเอาสัญลักษณ์ทางเสียง (sound signs!) ซึ่งเป็นเจตนาของผู้พูดมาตีความหมาย เช่นคำพูดว่า "You cunning fox!" อาจหมายถึง การยกย่องในสถานการณ์หนึ่งแต่เป็นการดูถูกอย่างร้ายแรงในอีกสถานการณ์หนึ่งเป็นต้น

คีธ จอห์นสัน และคีธ มอร์โร (Keith Johnson and Keith Morrow 1981 : 81) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า คนเราไม่เคยฟังโดยไม่มีจุดประสงค์ และจุดประสงค์ในการฟังส่งผลต่อการฟังของเรา คือเราจะเลือกฟังเฉพาะข้อความที่ตรงกับจุดประสงค์ของเราเท่านั้น

นอกจากนี้ คีธ จอห์นสัน และคีธ มอร์โร โห้ขอคิดต่อไปอีกว่า ทักษะการฟังภาษาต่างประเทศจะพัฒนาได้ต้องใช้เวลานาน และได้รับการฝึกฝนอย่างถูกต้องตามขั้นตอนและฝึกซ้ำในสิ่งเดียวกัน เหมือนกับที่ฝึกฟังภาษาที่หนึ่ง นอกจากนี้ความเร็วในการพูดก็ควรเป็นความเร็วปกติ เพราะถ้าให้มักเรียนฝึกศึกษาภาษาที่ซ้ำเกินไปนักเรียนจะไม่เข้าใจคำพูดในสถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้

ขั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศ

วิลเลียม เอฟ แม็คคีย์ (William F. Mackey 1965 : 261) ได้แบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยคได้
2. ระดับความเข้าใจ (comprehension level) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถฟังเสียงต่าง ๆ ได้เข้าใจ รวมทั้งการฟังข้อความที่ได้ยินได้เข้าใจด้วย

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers อ้างถึงใน เคนเน็ธ ครอฟ Kenneth Croft 1972 : 92) ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับกระบวนการในการฟังภาษาต่างประเทศว่าแบ่งเป็น 2 ระดับคือ

1. ระดับการรับรู้ (recognition level) เป็นระดับการฟังที่เกี่ยวข้องกับการฟังเพื่อแยกแยะกลุ่มคำหรือวลีซึ่งมีความสัมพันธ์กันในโครงสร้าง ลำดับเหตุการณ์ (time sequences) คำขยายและส่วนของวลีที่มีความซ้ำซ้อน

2. ระดับการเลือก (level of selection) เป็นระดับการฟังที่ผู้ฟังเลือก ฟังเพื่อจับใจความสำคัญของการสื่อความหมาย ผู้ฟังเลือกฟังส่วนที่แสดงให้เห็นถึงจุดประสงค์ ของผู้พูด หรือส่วนที่สอดคล้อง หรือตรงกับจุดประสงค์ของผู้ฟังเอง หรือฟังข่าวสารที่สำคัญ แล้วจำไว้ในสมอง ซึ่งผู้ฟังสามารถฟังภาษาต่างประเทศในขั้นนี้ได้ต้องได้รับการฝึกหัดทั้งในระดับ การรับรู้และระดับการเลือก

รีเบคกา เอ็ม วาเลต และเรอเน เอส คิสสิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-142) ได้แบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศออกเป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skills) เป็นพฤติกรรมภายในอยู่ใน ระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาต่างประเทศจากเสียงที่ได้ยินได้ โดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจความหมาย

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้ฟังเข้าใจความหมายของคำหรือ ประโยคที่เคยได้ยินมาแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งที่คุ้นเคย และสามารถจับคู่ประโยคหรือ คำพูดที่ได้ยินกับรูปภาพได้ สามารถเลือกประโยคในภาษาที่หนึ่งที่มีคความหมายเหมือนประโยค ในภาษาต่างประเทศได้

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจประโยคที่แต่ง ขึ้นใหม่ โดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว สามารถตอบคำถามได้ถูกต้องหรือผิด สามารถเลือกคำหรือข้อความที่เหมาะสมเพื่อตอบคำถามหรือข้อความในประโยคได้ และสามารถ ฟังข้อความยาว หลาย ๆ ประโยคได้เข้าใจ

4. ระดับสื่อสาร (communication) ในระดับนี้ผู้ฟังสามารถเข้าใจคำสั่ง คำแนะนำและคำอธิบายที่เป็นภาษาต่างประเทศได้ และเข้าใจความหมายโดยทั่วไปของข้อความ ที่มีคำศัพท์ใหม่ โดยการคาดหมายจากความรู้เดิม พฤติกรรมขั้นสูงสุดในระดับนี้คือ ผู้ฟัง สามารถเข้าใจคำพูดของเจ้าของภาษาในทละคร บทภาพยนตร์ รายการวิทยุหรือโทรทัศน์ได้

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) การฟังในระดับนี้ผู้ฟังสามารถ วิเคราะห์มาตรฐานของภาษาที่ได้ยินได้ว่าเป็นภาษาของชนชั้นใด ภาษานั้นใช้ในโอกาสใด สามารถเข้าใจความหมายตรงและความหมายแฝง (explicit and implicit meaning) สามารถเข้าใจความแตกต่างของคความหมายของคำพูดได้จากระดับเสียงสูง-ต่ำ เสียงเน้นหนัก

ของคำพูดที่ได้ยิน และสามารถเข้าใจอารมณ์และน้ำเสียงของผู้พูดได้

แมรี ฟีนอกเซียโร และไมเคิล โบโนโม (Mary Finocchiaro and Michael Bonomo 1973 : 9) ได้แบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศไว้ 7 ระดับคือ

1. ระดับที่ผู้ฟังไม่สามารถแยกความแตกต่างของเสียงที่ได้ยินได้ (a series of undifferentiated noises)
2. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบของระบบเสียงที่ได้ยินได้ (features of the sound system)
3. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกองค์ประกอบพื้นฐานทางกฎเกณฑ์ภาษาได้ (basic grammatical elements)
4. ระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกความแตกต่างของความหมายของคำ (lexicon) ที่ได้ยินได้
5. ระดับที่ผู้ฟังสามารถรับรู้องค์ประกอบทางภาษาที่ซับซ้อนจากตัวชี้แนะ (clues) ที่ปรากฏเพื่อชี้แนะความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ของภาษา (grammatical relationships) เช่น The two boys are going..... เป็นต้น
6. ระดับที่ผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายของภาษาที่ได้ยินเป็นกลุ่มคำ
7. ระดับที่ผู้ฟังใช้ความเข้าใจที่ได้รับจากการฟังไปสัมพันธ์กับกฎเกณฑ์ของภาษา ความซับซ้อนของภาษาที่ได้ยิน และองค์ประกอบอื่น ๆ ของภาษาในขั้นต้นมาประกอบกันเพื่อตีความข้อความที่ได้ยินให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

จากขั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศดังที่กล่าวมาแล้วสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมการฟังภาษาต่างประเทศมี 2 ระดับใหญ่ ๆ คือ ระดับการรับรู้และระดับความเข้าใจ ระดับการรับรู้ เป็นระดับที่ผู้ฟังสามารถแยกแยะหรือจำแนกเสียงได้ว่าเสียงนั้น ๆ แตกต่างจากเสียงอื่นที่ใดฟังอย่างไร ซึ่งเป็นระดับพื้นฐานของการฟัง ส่วนระดับความเข้าใจ เป็นความสามารถในการฟังในระดับสูงที่ผู้ฟังจะต้องเข้าใจจุดประสงค์ของการสื่อความหมายของภาษาที่ใดฟังได้ สามารถเลือกรับฟังสิ่งที่ตนเองต้องการ ซึ่งเป็นทักษะการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

ดังนั้นในการสอนทักษะการฟังภาษาต่างประเทศครูควรมุ่งถึงระดับต่าง ๆ ของ การฟังของผู้เรียนด้วยเพื่อความเข้าใจในการฟัง เพราะความเข้าใจเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ในการสื่อความหมาย การที่ผู้เรียนจะสามารถเข้าใจสิ่งที่ฟังได้อย่างดีนั้นผู้เรียนต้องมีความ สามารถในการฟังในระดับพื้นฐานก่อนที่จะฟังในระดับสูงต่อไป ทั้งนี้เพราะการฟังภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สอนให้เกิดขึ้นได้ ไม่ใช่สิ่งที่จะเกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ (Edward David Allen and Rebecca M. Valette 1972 : 137-138) นักเรียนควรมีโอกาสที่จะ ฝึกการฟังในหลายรูปแบบและโคฟังเจ้าของภาษาหลาย ๆ คนพูดด้วยความเร็วปกติที่ใช้ในการ สนทนาโต้ตอบกัน

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980 : 16) ได้กล่าวถึงการสอน ให้นักเรียนเกิดความเข้าใจในการฟังว่า การสอนทักษะการฟังภาษาต่างประเทศนั้นมักมีบ่อยครั้ง ที่ผู้ฟังรู้ความหมายของข้อความที่โคฟังทุกคำแต่ไม่เข้าใจ ทั้งนี้เนื่องจากผู้ฟังไม่สามารถสร้าง ความหมายให้เข้ากับสถานการณ์ได้ ดังนั้นในการสอนทักษะการฟังภาษาต่างประเทศนอกจาก การสอนเนื้อหาทางภาษาแล้ว ครูควรสอนให้นักเรียนเข้าใจคำพูดโดยสามารถตีความหมายของ คำพูดที่โคฟังได้ ทั้งนี้เพราะปัจจุบันการสอนภาษาต่างประเทศหันมาให้ความสำคัญการสอนเพื่อ ความเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายรวมอยู่ที่การฝึกทักษะการฟังเพื่อความเข้าใจก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อนำไปสู่จุดประสงค์หลักของการเรียนภาษาคือ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการ สื่อสารได้

นอกจากนี้ โรเบิร์ต ซี ไวส์ส์เบิร์ก (Robert C. Weissberg อ้างถึงใน โทมัส แอล บูชาร์ด และหลุยส์ เจ สปาเม็นตา Donald L. Bouchard and Louis J. Spamenta 1980 : 137) กล่าวถึงสาเหตุที่นักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษทั้งที่เรียนเป็นภาษา ต่างประเทศและภาษาที่สองมีสมรรถภาพในการฟังภาษาอังกฤษต่ำว่า เพราะนักเรียนไม่มี ประสบการณ์ในการฟังเจ้าของภาษาพูดอย่างเพียงพอ และการเรียนการสอนและการทดสอบ การฟังภาษาอังกฤษที่นักเรียนประสบอยู่ เป็นการฟังจากเครื่องบันทึกเสียง นักเรียนจึงไม่มี ประสบการณ์ในการใช้ตัวชี้แนะที่นอกเหนือจากตัวภาษา (extralinguistic cues) เช่น ท่าทางของผู้พูด (gestures) การแสดงออกทางหน้าตาของผู้พูด (facial expressions) เพื่อช่วยในการทำความเข้าใจในการฟัง ดังนั้นในการพัฒนาความสามารถ ในการฟังภาษาอังกฤษจึงเป็นกระบวนการที่ต้องทำต่อเนื่องกันเป็นเวลานาน

เมื่อมีการเรียนการสอนก็ต้องมีการทดสอบสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว เพื่อตรวจสอบความรู้
ที่นักเรียนได้รับและการสอนของครูว่ามีคุณภาพเพียงใด และมีจุดบกพร่องอย่างไร ซึ่ง อัจฉรา
วงศ์โสธร (2528 : 61) กล่าวถึงการสอนและการทดสอบว่า มีความสัมพันธ์กัน มิได้แยก
ต่างหากเป็นเอกเทศ การทดสอบก็คือการเรียนการสอนอย่างหนึ่ง ที่มีจุดประสงค์ที่เป็นไปใน
ทางเดียวกันกับการเรียนการสอน ตั้งแต่ก่อนการเรียนการสอน ระหว่างเรียน และหลัง
การเรียน

วัตถุประสงค์ของการ วัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ

ปีเตอร์ จี เอ็ม กรูท (Peter G.M. Groot อ้างถึงใน เลสลีย์ ปาล์มเมอร์ และ
เบอร์นาร์ดี สปอลสกี Leslie Palmer and Bernard Spolsky 1975 : 142) กล่าวถึง
การทดสอบการฟังภาษาอังกฤษว่า เพื่อวัดความสามารถในการฟัง เพราะการฟังเป็นทักษะที่
ต้องอาศัยความสามารถหลายทักษะประกอบกัน โดยปกติต้องอาศัยความเข้าใจในเรื่องเสียงและ
คำศัพท์มากกว่าไวยากรณ์ ส่วนการทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษ คือการทดสอบ
ความสามารถในการสื่อสาร (communicative abilities) ซึ่งหมายถึงความสามารถใน
การเก็บความ หรือข้อข่าวสารที่ได้ยิน ซึ่งความสามารถในการสื่อสารนั้นต้องมีประโยชน์และ
เป็นไปได้ และต้องมีการรับและการส่งสารเกิดขึ้น การจำแนกเสียงนั้นไม่เป็นความสามารถ
ในการสื่อสาร แต่เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในกระบวนการเรียนการสอนการฟัง (Peter G.M.
Groot 1975 : 46)

วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1980 : 16-19) ก็ให้ความคิดเห็น
เกี่ยวกับเรื่องนี้สอดคล้องกับ ปีเตอร์ จี เอ็ม กรูท (Peter G.M. Groot) เช่นกันว่า
การทดสอบความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษไม่ใช่การทดสอบความรู้เกี่ยวกับภาษา แต่เป็นการ
ทดสอบความสามารถในการเข้าใจความของสิ่งที่ฟัง ซึ่งมีผลมาจากประสบการณ์ในการฟัง

การสร้างแบบสอบการฟังภาษาอังกฤษ

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 32-40) แบ่งการทดสอบความ
สามารถในการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ระดับดังนี้

1. การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง

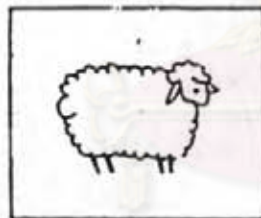
1.1 การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงในคำโดด ๆ (word sets in isolation) โดยสามารถจำแนกเสียงที่ได้ยินได้ว่าเหมือนหรือต่างกันอย่างใด หรือคำใด ออกเสียงต่างไปจากคำที่ได้ยิน โดยทั่วไปมักใช้คู่เทียบเสียง (minimal pairs)

ตัวอย่างเช่น Tape : Circle S for same or D for different.

1. cot - caught	answer	1. S	Ⓓ
2. ship - sheep		2. S	Ⓓ
3. law - law		3. Ⓔ	D

1.2 การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียงของคำที่อยู่ในข้อความ (word in context) เช่นสามารถจำแนกได้ว่า คำที่ได้ยินในประโยคหรือข้อความนั้นตรงกับรูปใดหรือประโยคใด

ตัวอย่างเช่น Tape : It was a very large ship.

A

B

ศูนย์วิทยทรัพยากร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. การทดสอบความสามารถในการเข้าใจข้อความที่ได้ยิน (tests of auditory comprehension) อาจให้นักเรียนฟังเสียงครูผู้สอนหรือฟังจากเครื่องบันทึกเสียงก็ได้ มีวิธีการทดสอบได้ดังนี้

2.1 ให้ฟังประโยคคำสั่งแล้วปฏิบัติตาม (directions requires responses) เหมาะสำหรับผู้เริ่มเรียน เป็นการทดสอบความสามารถในการฟังเพียงทักษะเดียว

ตัวอย่างเช่น

1. Please bring me the green book.
2. Please open the window just a little bit.

2.2 ให้ฟังประโยคคำถามหรือประโยคบอกเล่า แล้วให้เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับประโยคที่ได้ยิน เหมาะสำหรับผู้เรียนที่สามารถอ่านประโยคภาษาอังกฤษง่าย ๆ ได้ เป็นการทดสอบทักษะการฟังที่มีทักษะการอ่านเข้ามาเกี่ยวข้อง และในการให้ฟังประโยคให้ฟังได้เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ตัวอย่างเช่น Tape : When did Tom come here?

- Answer : a. By train b. Yes, he did.
c. To study history (d) Last night

หรืออาจให้ผู้ฟังเลือกคำตอบที่เป็นภาพที่มความหมายตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.3 ฟังบทสนทนาสั้น ๆ แล้วตอบคำถาม เป็นการทดสอบความสามารถในการเข้าใจเรื่องราวที่ได้ฟังจากการสนทนา เป็นการทดสอบการฟังที่มี การอ่านเข้ามาเกี่ยวข้อง

ตัวอย่างเช่น

Man : Hello, Mary. This is Mr. Smith at the office.

Is Bill feeling any better today?

Woman : Oh, Yes, Mr. Smith. He's feeling much better now. But the doctor says he'll have to stay in bed until Monday.

Question : Where is Bill now?

- Answer : a. At the office b. On his way to work
(c) Home in bed d. Away on vacation

2.4 การฟังการบรรยาย เป็นการทดสอบความเข้าใจเรื่องราวทั่ว ๆ ไป แล้วตอบคำถามที่เป็นภาษาเขียน เป็นการทดสอบที่มี การอ่านและการเขียนเข้ามาเกี่ยวข้อง เหมาะสำหรับผู้เรียนในระดับสูง

รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส ดิสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-142) ได้แบ่งการทดสอบการฟังเป็นขั้นตอนของพฤติกรรมไว้ 5 ระดับดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (mechanical skills) เป็นการจำแนกเสียงที่ได้ยินโดยสามารถแยกเสียงภาษาแม่ออกจากเสียงภาษาอังกฤษได้โดยอาจไม่ต้องเข้าใจความหมาย เช่น

บอกได้ว่าคำที่ได้ยินเป็นภาษาแม่หรือภาษาอังกฤษ

บอกได้ว่าคำที่ได้ยินเสียงเหมือนกันหรือต่างกัน

บอกได้ว่าคำที่ได้ยินจำนวน 3 คำ คำใดมีเสียงแตกต่างออกไป

บอกได้ว่าคำที่ได้ยินจำนวน 3 คำ คำใดมีเสียงพ้อง (rhyme) กับคำแรก

บอกได้ว่าประโยคที่ได้ยิน 2 ประโยคเหมือนกันหรือต่างกัน

บอกเสียงเน้นหนักในคำที่ได้ยิน

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่มีจุดประสงค์เพื่อวัดความสามารถในการเข้าใจความหมายของคำหรือประโยคที่ได้ยิน เช่น

ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน

เลือกภาพใดตรงกับประโยคที่ได้ยิน

เลือกประโยคที่มีความหมายเช่นเดียวกับประโยคที่ได้ยิน (ทั้งนี้คำศัพท์และไวยากรณ์ต้องมาจากหนังสือเรียน)

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) เป็นระดับที่วัดความสามารถในการเข้าใจคำพูดที่เคยชินแต่อยู่ในสถานการณ์ใหม่ เช่น

ฟังประโยคและบอกได้ว่าประโยคนั้นเหตุการณ์เป็นกาลใด (อดีต ปัจจุบัน และอนาคต)

ฟังคำถามแล้วเลือกคำตอบที่เหมาะสม

เลือกคำที่เหมาะสมเติมลงในประโยคที่ได้ยิน

วาดภาพตามคำสั่งที่ได้ยิน

ตอบได้ว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นถูกต้องหรือไม่

ฟังข้อความแล้วตอบคำถามได้ว่าประโยคที่กำหนดใหม่มีความหมายถูกหรือผิดจากข้อความที่ได้ยิน

ฟังข้อความแล้วเลือกคำตอบมาเติมประโยคที่ได้ยินได้ถูกต้องตามข้อความที่ได้ยิน

4. ระดับสื่อสาร (communication) เป็นระดับที่วัดความสามารถในการจับใจ ความสำคัญ ความหมายทั่วไปของข้อความที่ได้ยินได้ ซึ่งพฤติกรรมระดับนี้ อัจฉรา วงศ์โสธร (2528 : 106) ให้ความเห็นว่าเป็นพฤติกรรมที่ได้รับความสำคัญมากที่สุด ทั้งในการเรียน การสอนและการทดสอบภาษา คือเป็นระดับที่ผู้เรียนสามารถสื่อความหมายได้โดยเสรี ตลอดจนสามารถรับสื่อที่เป็นสารทางภาษาได้ด้วยความเข้าใจ การทดสอบภาษาในระดับนี้จึงเป็นการทดสอบความเข้าใจและสื่อความหมาย เช่น

ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ

ฟังข้อความแล้วสรุปเรื่องราวที่ฟัง

ฟังบทบรรยายรูปภาพ หรือข้อเท็จจริงแล้วตอบคำถามถูกผิด

พฤติกรรมในระดับนี้ หน่วยงานนิเทศฯ กรมสามัญศึกษา (2522 : 44) ได้เสนอแนะพฤติกรรมที่จะนำมาสร้างแบบสอบเพิ่มเติมไว้ดังนี้

ฟังข้อความแล้วเลือกภาพเรียงลำดับตามเรื่องราวได้ 2-4 ภาพ

ฟังบทสนทนาหรือข้อความแล้วตอบคำถามสรุปเรื่องที่ฟัง

ฟังบทเพลงแล้วตอบคำถามความเข้าใจ (อัจฉรา วงศ์โสธร 2528 : 109)

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) เป็นระดับที่วัดความสามารถของผู้ฟังในการวิเคราะห์ความหมาย และรูปแบบของภาษาที่ได้ยิน เช่น

ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับความหมายแฝง

ฟังข้อความแล้วตอบคำถามเกี่ยวกับรูปแบบของภาษา

ฟังคำพูดแล้วบอกได้ว่าผู้พูดเป็นชาวอะไร

ฟังบทสนทนาแล้วบอกอารมณ์ของผู้พูด

หน่วยงานนิเทศฯ (2522 : 45-46) ได้เสนอแนะพฤติกรรมในระดับนี้เพิ่มเติมไว้

ดังนี้

ฟังบทสนทนาแล้วบอกสถานที่

ฟังข้อความแล้วบอกภาษาถิ่นที่ใช้ระหว่างเพื่อนฝูง ผู้ใหญ่ที่นับถือหรือผู้บังคับบัญชา

บอกได้ว่าภาษาที่ได้ยินได้มาตรฐานหรือไม่

ฟังบทสนทนาหรือข้อความแล้วบอกได้ว่าสิ่งที่ได้ฟังนั้นสมเหตุสมผลหรือไม่

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 58-82) ได้แบ่งการทดสอบความสามารถ
ด้านการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 หมวดใหญ่ ๆ ดังนี้

1. การทดสอบความสามารถในการจำแนกหน่วยเสียง การฟังเสียงเน้นหนักในคำ
และระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค (tests of phoneme discrimination and
sensitivity to stress and intonation) โดยแบ่งการสอบออกเป็น

1.1 การทดสอบความสามารถในการจำแนกเสียง มีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้ฟัง
สามารถจำแนกเสียงที่ได้ยินว่าต่างกันหรือเหมือนกัน ทั้งในระดับคำและระดับประโยค มี
ลักษณะดังนี้

- ให้บอกได้ว่าคำหรือข้อความที่ได้ยิน เหมือนกันหรือต่างกัน
- ให้เลือกคำหรือข้อความที่เหมือนกับคำหรือข้อความที่ได้ยิน
- ให้จับคู่คำหรือข้อความที่ได้ยินกับรูปภาพที่กำหนดให้
- ให้เลือกข้อความจากตัวเลือกที่มีความหมายตรงกับคำหรือข้อความที่ได้ยิน

ตัวอย่างเช่น

A	B	C	Answer :
1. bed	bad	beard	1. AB BC AC ABC (D)
2. road	rod	rod	2. AB (BC) AC ABC D

1.2 การทดสอบการฟังเสียงเน้นหนักในคำและระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค
(tests of stress and intonation) มีลักษณะดังนี้

- ให้เลือกคำที่เน้นเสียงหนักที่สุดในประโยค
- ให้เลือกระดับเสียงสูง-ต่ำของคำที่ได้ยิน
- ให้เลือกข้อความที่อธิบายข้อความที่ได้ยินเพื่อทดสอบความเข้าใจข้อความ

ที่ได้ยิน

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง มีลักษณะดังนี้

2.1 ให้ฟังโดยมีรูปภาพ แผนที่ หรือแผนภูมิประกอบเช่น

ให้เลือกรูปภาพที่มีความหมายตรงกับข้อความที่ได้ยิน ถ้าตรงก็เขียน T
หรือกา ✓ ถ้าไม่ตรงก็เขียน F หรือกา ✗

ให้ฟังข้อความแล้วเลือกรูปภาพที่ตรงกับข้อความที่ได้ยินจากภาพที่นำมา

หลาย ๆ ภาพหรือภาพชุด

ให้เลือกอักษรที่กำกับแผนภูมิที่กำหนดให้ให้ตรงกับข้อความที่ได้ยิน

ให้ฟังคำแนะนำแล้วปฏิบัติตามให้ถูกต้อง

2.2 ทดสอบความเข้าใจการฟังระดับประโยคที่เป็นข้อความและบทสนทนา

2.3 ทดสอบความเข้าใจบทสนทนาและคำบรรยาย ซึ่งเป็นทักษะที่ต้องการ
สำหรับผู้เรียนระดับกลางและระดับสูง

ฮาโรลด์ เอส แมดเสน (Harold S. Madsen 1983 : 60) ได้แบ่งการ
ทดสอบการฟังภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. การทดสอบการจำแนกเสียง (ซึ่งควรฟังเพียงครั้งเดียวเท่านั้น) เช่น

1.1 การทดสอบระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค (intonation) ผู้ฟัง
สามารถบอกได้ว่าเสียงท้ายประโยค (final intonation) สูงขึ้นหรือต่ำลง เช่น

Is that it near the door?

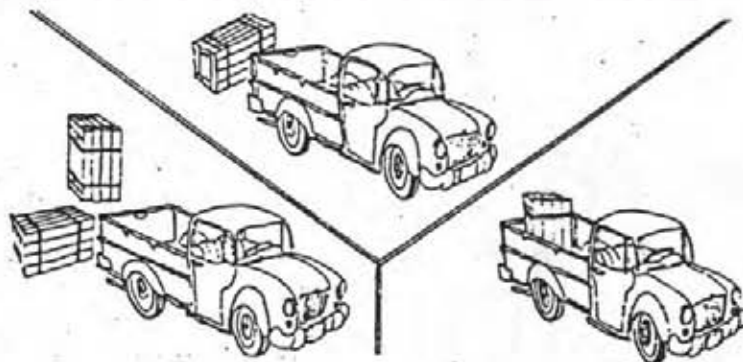
1.2 ทดสอบการฟังและจำแนกเสียง (hearing identification)
ซึ่งสามารถวัดได้ทั้งที่เป็นคำ กลุ่มคำ และเป็นประโยค เช่น

ระดับคำ

Tape : cud - could S (D)

ระดับประโยค

Tape : The box is in the back of the truck.

ฟังประโยคสั้น ๆ 2 ประโยค แล้วบอกได้ว่าเหมือนกันหรือต่างกัน

Tape : It's raining. (S) D

It's raining.

ฟังประโยคแล้วบอกความหมายเช่น

Tape : He bought a new cab.

a. animal b. hat (C) car

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง

2.1 ฟังคำพูดเพียงคำเดียว บทสนทนา หรือข้อความ แล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ เป็นภาษาที่หนึ่ง (ไม่ใช่กับนักเรียนระดับกลางและระดับสูง)

2.2 ฟังประโยคแล้วตอบคำถามถูก-ผิด เช่น

Horses can fly. T (F)

2.3 เลือกภาพตรงกับประโยคที่ได้ยิน

2.4 ปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน ครูอาจให้นักเรียนฟังได้ 1-2 ครั้ง เพื่อช่วยความจำของนักเรียน เช่น

วาดรูปตามคำสั่งที่ได้ยิน

ลากเส้นในแผนที่แสดงเส้นทางการเดินทาง (trace out directions on a map)

ปีเตอร์ ฮับบาร์ด และคณะ (Peter Hubbard and Others

1983 : 263-265) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษออกเป็น 2 ชนิดดังนี้

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (pure listening tests) เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำและเป็นประโยค เช่น

Tape : 1. cat - cut

2. They could just see the

sheep/ship

1.2 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนัก ซึ่งวัดได้ทั้งในคำ (word stress) และในประโยค (sentence stress) เช่น

ฟังคำแล้วเลือกพยางค์ที่ออกเสียงหนักที่สุด

ฟังประโยคแล้วเลือกคำที่ออกเสียงเน้นหนักที่สุด

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค เช่น ให้อ่านประโยค แล้วบอกได้ว่าเสียงท้ายประโยคสูงขึ้นหรือต่ำลง

2. การทดสอบความเข้าใจการฟัง (listening comprehension test)

เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น

การลากเส้นแสดงการเดินทางลงในแผนที่ตามข้อความหรือคำสั่งที่ได้ยิน

ฟังเรื่องราวแล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ

จะเห็นได้ว่าการทดสอบความสามารถการฟังภาษาอังกฤษ แบ่งพฤติกรรมการฟังออกเป็น 2 ชนิด คือ การทดสอบการจำแนกเสียงของคำหรือประโยคที่ได้ยิน และการทดสอบความสามารถในการเข้าใจประโยค ข้อความ บทสนทนาหรือบทบรรยายที่ได้ยิน ซึ่งพฤติกรรมทั้ง 2 ชนิดนี้มีความสัมพันธ์กัน ดั่งเช่น วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 140) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า คนเริ่มเรียนรู้การฟังด้วยการจำแนกเสียงเพื่อให้เห็นความแตกต่างของเสียงที่ได้ยิน ส่วนเดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 34) ให้ความเห็นเกี่ยวกับการจำแนกเสียงว่า การจำแนกเสียงมีประโยชน์มากกับผู้เรียนในระดับเริ่มเรียนและระดับกลาง ส่วนบาร์บารา เครเซอร์ และ เจมส์ ลาร์กินส์ (Barbara Dreher and James Larkins 1972 : 227) กล่าวถึงความสามารถในการฟังว่า ต้องอาศัยความสามารถในการจำแนกเสียง นอกจากนี้ฮาร์โรลด์ เอส แมดเสน (Harold S. Madsen 1983 : 57) กล่าวถึงการทดสอบการจำแนกเสียงว่ามีความสำคัญ เพราะถ้ามีความผิดพลาดในการจำแนกเสียง ก็จะทำให้การสื่อสารในครั้งนั้นไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ข้อควรคำนึงในการสร้างแบบสอบการฟังภาษาอังกฤษ

ฮาร์โรลด์ เอส แมดเสน (Harold S. Madsen 1983 : 22,136) ได้ให้ความคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ดังนี้

1. คำสั่งของข้อสอบการฟังภาษาอังกฤษต้องสั้นและชัดเจน เพราะถ้าคำสั่งยาก ค่ะแผนที่ได้อาจจะไม่ใช้คะแผนที่แท้จริง แต่เป็นมาจากการไม่เข้าใจคำสั่ง และถ้าผู้สอบเป็นนักเรียนระดับเริ่มเรียน ก็สามารถเข้าใจคำสั่งเป็นภาษาที่หนึ่งได้
2. การให้ตัวอย่างของข้อสอบสามารถให้ได้ 1-2 ตัวอย่าง และตัวอย่างของข้อสอบไม่ใช่เป็นตัวอย่างใบคำตอบที่ถูกของข้อสอบ แต่เป็นการแสดงวิธีการตอบคำถามว่าจะตอบคำถามอย่างไร และตัวอย่างจะต้องง่าย
3. คำศัพท์และโครงสร้างต้องเป็นคำศัพท์และโครงสร้างที่นักเรียนเรียนรู้แล้วเท่านั้น เพราะวัตถุประสงค์ของการทดสอบคือการวัดความเข้าใจ
4. เดวิด คอล์ฟ (David Kolf 1985 : 15) กล่าวถึงจำนวนครั้งในการให้นักเรียนฟังว่า ถ้าฟังข้อความและบทสนทนาสั้น ๆ ให้ฟังได้ครั้งเดียว ถ้าผู้ฟังเป็นนักเรียนระดับสูง แพลล เนชั่น (Paul Nation 1985 : 17-21) ให้เหตุผลเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า ถ้าเป็นการปฏิบัติตามคำสั่งที่ได้ยิน เช่นวาดภาพตามคำสั่งหรือคำบรรยาย ให้นักเรียนฟังซ้ำได้ ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของธีโอคอร์ บี คาลิวดา (Theodore B. Kalivoda 1980 : 2-7) ทั้งนี้เพราะในชีวิตประจำวันเมื่อได้ฟังข่าวสารที่เป็นคำบรรยายแล้วจะมีการถกเถียงปัญหาตามมา ซึ่งเป็นการพูดซ้ำข้อความที่ฟัง
5. ถ้าการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษโดยใช้เครื่องบันทึกเสียง เสียงพูดต้องเป็นธรรมชาติ ความเร็วของคำพูดต้องเป็นความเร็วปกติ (normal speed) และใช้ผู้พูด 2 คน โลกสนทนาและเป็นเจ้าของภาษา
6. การหยุดให้นักเรียนอ่านตัวเลือก มีผู้เสนอความคิดไว้มากมาย เช่น เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1969 : 37) กล่าวถึงการหยุดให้อ่านตัวเลือกว่า ถ้าฟังบทสนทนาและตอบคำถามแบบเลือกตอบ ควรหยุดให้อ่านตัวเลือก 12 วินาที ส่วนปีเตอร์ จี เอ็ม กรูท (Peter G. M. Groot อ้างถึงใน เรนคัล เอล โจนส์ และ เบอเรนาร์ด สโปลสกี Randall L. Jones and Bernard Spolsky 1975 : 50) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ถ้าเป็นการฟังข้อความยาว 30-45 วินาที แล้วตอบคำถามแบบเลือกตอบ ต้องหยุดให้อ่านตัวเลือกประมาณ 20 วินาที แดฮาร์โรลด์ เอส แมคเสน (Harold S. Madsen 1983 : 138) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ควรหยุดให้อ่านตัวเลือกประมาณ 8-10 วินาที

7. ธีโอดอร์ บี คาลิวดา (Theodore B. Kalivoda 1980 : 2-7)
กล่าวถึง จำนวนคำพูดที่ใช้ในแบบสอบการฟังว่า ไม่ควรเกิน 10 คำต่อประโยค
เพราะภาษาพูดจริง ๆ ก็พูดเป็นประโยคสั้น ๆ ไม่เกิน 10 คำ

งานวิจัยในประเทศไทย

งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังภาษาอังกฤษในประเทศไทย สามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มคือ

1. งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ
2. งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

งานวิจัยเกี่ยวกับความสามารถหรือผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษ

เฉลียวศรี จิรสิทธิ์ (2520 : 53-54) ได้ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์
ภาษาอังกฤษด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดจากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตาม
แนว functional-notional-based syllabus กับบทเรียนซึ่งจัดเนื้อหาวิชาตาม
แนว structural-based syllabus เพื่อทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและ
การพูด และเพื่อสร้างบทเรียนภาษาอังกฤษที่ยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว
functional-notional-based syllabus โดยใช้นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1
ปีการศึกษา 2520 ของวิทยาลัยครูธนบุรี จำนวน 68 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแบ่ง
ออกเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 35 คน เรียนบทเรียนตามแนวการจัดเนื้อหาแบบ functional-
notional-based syllabus และกลุ่มควบคุมจำนวน 33 คน เรียนบทเรียนตามแนวการ
จัดเนื้อหาแบบ structural-based syllabus หลังจากทำการทดลองสอนแล้ว ผู้วิจัย
ได้นำแบบสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ฉบับ ฉบับละ
30 ข้อ และ 20 ข้อ ตามลำดับ ไปทดสอบกับกลุ่มตัวอย่าง ผลการทดลองปรากฏว่านักศึกษา
กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกันอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งก่อนและหลังการทดลอง และนักศึกษาทั้งสองกลุ่มได้คะแนนการเรียนรู้
สูงขึ้นทั้งสองทักษะ

เฉลิมชัย มิตินัท (2522 : 40-41) ได้ทำการศึกษาเรื่องความสามารถในการฟัง
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่ในเขตอำเภอเมืองและ
โรงเรียนมัธยมที่ตั้งอยู่นอกเขตอำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เพื่อศึกษาความสามารถใน

การฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นคังกลาว จำนวน 210 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ โดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ การฟังเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ การฟังเสียงเน้นหนักในคำและในประโยค การฟังเสียงสูง-ต่ำในประโยค และความเข้าใจเหตุการณ์ที่พูด ผลการศึกษาพบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนนอกเขตอำเภอเมือง และของนักเรียนโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนในโรงเรียนนอกเขตอำเภอเมือง และพบว่านักเรียนในโรงเรียนในเขตอำเภอเมืองมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในเรื่องความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูด ส่วนนักเรียนในโรงเรียนนอกเขตอำเภอเมือง มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในเรื่องการฟังเสียงพยัญชนะและเสียงสระในคำ ระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค และความเข้าใจในเหตุการณ์ที่พูด

นันทพร วิกรมโรจนานันท์ (2523 : 44) ได้ศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 3 วิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ซึ่งกำลังเรียนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2522 จำนวน 32 คน โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ จำนวน 143 ข้อ ผลปรากฏว่านิสิตมีปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาแยกแต่ละทักษะ และเมื่อพิจารณารวมทุกทักษะ คือคะแนนเฉลี่ยของทักษะย่อยและทักษะรวมไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ คือได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 52.90 ซึ่งไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 70 ที่ตั้งไว้

นันทิยา ไกรพัฒพงษ์ (2523 : 47-48) ได้ศึกษาเรื่องความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 80 ข้อ โดยแบ่งเป็น 3 ตอนคือ ความสามารถในการจำแนกเสียงที่ได้ยินว่าเหมือนหรือแตกต่างกัน ความสามารถในการได้ยินเสียงเน้นหนักของพยางค์ในคำและระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค และความเข้าใจข้อความและบทสนทนา ผลการศึกษาพบว่า เมื่อพิจารณาโดยรวมทุกทักษะย่อยที่วัด นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โปรแกรมภาษาของโรงเรียนในเขตจังหวัดเชียงใหม่ มีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษทั้ง 3 ตอน แต่เมื่อพิจารณาแยกแต่ละโรงเรียนปรากฏว่านักเรียนโรงเรียนยุพราชวิทยาลัย มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษในเรื่องความสามารถในการจำแนกเสียง และความสามารถในการได้ยินเสียงเน้นหนักในคำ และ

ระดับเสียงสูงต่ำในประโยค ส่วนนักเรียนโรงเรียนอื่น ๆ มีปัญหาในการฟังทั้ง 3 ตอน

วิล ชิวเจริญกุล (2523 : 66) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคใต้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาปัญหาการเรียนทักษะทั้งสามของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษที่มีความเชื่อมั่น .68 .67 และ .57 โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ 80% ในการตัดสิน ผลการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบสอบถามของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ ได้ร้อยละ 63.80 และพบว่านักศึกษามีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในเรื่องการจำแนกเสียง และการฟังเพื่อเข้าใจความ ถึงแม้ว่าจะสามารถจำแนกเสียงได้ดีกว่าการฟังเพื่อเข้าใจความ

กุสุมา สุขเกษม (2523 : 59) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาปัญหาการเรียนทักษะทั้งสามของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถในการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีความเชื่อมั่น .68 .67 และ .57 โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ 80% ในการตัดสิน ผลการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการฟังของนักศึกษปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบสอบถามของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือ ได้ร้อยละ 55.18 และพบว่านักศึกษามีปัญหาในด้านการฟังเพื่อจำแนกเสียงและการฟังเพื่อเข้าใจความ

อุบล สุวรรณชัยรบ (2523 : 64-65) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาปัญหาในการเรียนทักษะทั้งสามของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งมีความเชื่อมั่น .68 .67 และ .57 โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ 80% ในการตัดสิน ผลการศึกษาเกี่ยวกับความ

สามารถทางการฟังของนักศึกษาปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบสอบของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ คือได้ร้อยละ 58.85 และพบว่า นักศึกษามีปัญหาทั้งในเรื่องการฟังเพื่อจำแนกเสียงและการฟังเพื่อเข้าใจความ

วนิดา พันธุ์แก้ว (2523 : 57-59) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาฝึกหัดครูระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษในสถาบันอุดมศึกษาภาคกลาง โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษ และศึกษาปัญหาการเรียนทักษะทั้งสามของนักศึกษา โดยใช้แบบสอบวัดความสามารถทางการฟัง การอ่าน และการเขียนที่มีความเชื่อมั่น .68 .67 และ .57 โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ 80% ในการตัดสิน ผลการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟังของนักศึกษาปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยในการทำแบบสอบของนักศึกษาไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือได้ร้อยละ 60.17 และพบว่านักศึกษามีปัญหาในด้านกรฟังเพื่อจำแนกเสียง และการฟังเพื่อเข้าใจความ

จรัสวัฒน์ สถานานนท์ (2524 : 35) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่ 1 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นนี้ โดยใช้แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยการแบ่งขั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 141-151) และเนื้อหาของข้อสอบได้มาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 1 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 254 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนในชั้นนี้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน (ระดับ D) โดยนักเรียนมีปัญหาด้านความสามารถแยกเสียงในคำ และความสามารถเข้าใจระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค

เพิร์ล วัฒมากุล (2524 : 51) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 2 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นนี้ โดยใช้แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดย

อาศัยการแบ่งชั้นการฟังภาษาต่างประเทศของ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) และเนื้อหาของข้อสอบได้มาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในห้องที่การศึกษา 2 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 226 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นนี้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก (ระดับ F)

อารีนาฏ แก้วแว่นน้อย (2524 : 44) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นนี้ โดยใช้แบบสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยการแบ่งชั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศของ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) และเนื้อหาของข้อสอบได้มาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 3 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 216 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นนี้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน (ระดับ D) และพบว่านักเรียนทุกโรงเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในด้านการจำแนกเสียงในคำ และความเข้าใจระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค

นวลจันทร์ สूरเคชา (2524 : 55) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 4 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นนี้ โดยใช้แบบสอบวัดความสามารถด้านการฟังแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยการแบ่งชั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) และเนื้อหาของแบบสอบได้มาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในท้องที่การศึกษา 4 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 242 คน

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นนี้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก (ระดับ F) และมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษทุกระดับชั้นการฟัง

พรรณรัตน์ เงามธรรมสาร (2524 : 35) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 5 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นนี้ โดยใช้แบบสอบถามวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยอาศัยการแบ่งขั้นตอนการฟังภาษาต่างประเทศของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส คิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) และเนื้อหาของข้อสอบได้มาจากจุดประสงค์ของหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 โดยผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาที่ตั้งอยู่ในเขตท้องที่การศึกษา 5 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 201 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นนี้มีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษอยู่ในระดับอ่อนมาก (ระดับ F) และนักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้นการฟัง

กัญญา ภิโรธ (2526 : 66) ได้ทำการวิจัยเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนชั้นประถมศึกษาในจังหวัดนนทบุรี ที่อยู่ใต้โครงการโรงเรียนผู้นำในการใช้หลักสูตรประถมศึกษา เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มโรงเรียนดังกล่าว โดยผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบ จำนวน 120 ข้อ ประกอบด้วยข้อสอบวัดทักษะฟัง-พูด 40 ข้อ ทักษะอ่าน 40 ข้อ และทักษะเขียน 40 ข้อ แล้วนำไปทดสอบกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรประถมศึกษา จังหวัดนนทบุรี จำนวน 332 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนที่อยู่ภายใต้โครงการโรงเรียนผู้นำการใช้หลักสูตรประถมศึกษา มีผลสัมฤทธิ์ในทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ โดยนักเรียนมีปัญหาในเรื่องการฟังเพื่อความเข้าใจคำถามหรือข้อความ

วิไลวรรณ วรรณสุทธิ (2526 : 50) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด เพื่อศึกษาความสามารถและปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้าน

การฟังของนักเรียนชั้นนี้ โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังชั้น 1 ฉบับ ซึ่งเป็นแบบสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 50 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 5 ตอน คือ การฟังเพื่อเก็บใจความสำคัญของข้อความ การฟังเพื่อความเข้าใจข้อความ การฟังเพื่อความเข้าใจและเก็บความของคำบอกเล่า และการฟังเพื่อการถ่ายทอดข้อความ ผู้วิจัยได้นำแบบสอบดังกล่าวไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนประจำจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 221 คน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อนเมื่อพิจารณาารวมทุกทักษะ คือได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 55.20 ซึ่งไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60%) และพบว่านักเรียนมีปัญหาค้นการฟังเพื่อถ่ายทอดข้อความและในด้านการเข้าใจข้อความสำคัญของข้อความ

รังสิต เขียงราช (2527 : 35) ได้ทำการวิจัยเรื่อง สมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในห้องที่การศึกษา 1 ของกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นนี้ โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังแบบเลือกตอบชั้น 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ โดยยึดการแบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) เป็นหลักคือ ระดับได้ยิน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตห้องที่การศึกษา 1 จำนวน 241 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60) และพบว่านักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุก ๆ ระดับการฟัง

ลำควน ทองพรหม (2527 : 58) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในห้องที่การศึกษา 2 ของกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังแบบเลือกตอบชั้น 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ โดยยึดการแบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศ 3 ระดับ ของ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และ เรอเน เอส ดิสสิค (Rebecca M.

Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) เป็นหลัก คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในห้องที่การศึกษา 2 ของ กรุงเทพมหานคร จำนวน 315 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60) และพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการฟังในทุกระดับการฟัง

จรรยา มโนรส (2527 : 49) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในห้องที่การศึกษา 3 ของ กรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังแบบเลือกตอบ จำนวน 50 ข้อ โดยยึดการแบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศของรีเบคกา เอ็ม วาเล็ค และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) เป็นหลัก คือ ระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่สำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยได้นำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตห้องที่การศึกษา 3 ของ กรุงเทพมหานคร จำนวน 315 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60) และพบว่านักเรียนมีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในทุก ๆ ระดับการฟัง

สุภา บุตรนาค (2527 : 56) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตห้องที่การศึกษา 4 ของกรุงเทพมหานคร โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังแบบเลือกตอบขึ้น 1 ฉบับ จำนวน 50 ข้อ โดยยึดการแบ่งระดับการฟังภาษาต่างประเทศ 3 ระดับของ รีเบคกา เอ็ม วาเล็ค และเรอเน เอส คิลลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 141-151) เป็นหลัก คือระดับถ่ายโอน ระดับสื่อสาร และระดับวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่มีความสำคัญในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในเขตห้องที่การศึกษา 4 ของกรุงเทพมหานคร จำนวน 241 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนมีสมรรถวิสัยในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารด้านการฟังไม่ถึงเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (ร้อยละ 60)

และพบว่านักเรียนมีพฤติกรรมการฟังภาษาอังกฤษในทุก ๆ ระดับการฟัง

อคุลย์ จินตะเกษม (2527 : 50) ได้ทำการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการเรียนฟังและพูดภาษาอังกฤษ และความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษตามวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมคา เพื่อเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูด และเปรียบเทียบความรู้สึกของนักเรียนต่อการเรียนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยมและวิธีสอนแบบธรรมคา โดยผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนนครสวรรค์ จำนวน 50 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองจำนวน 25 คน เรียนโดยวิธีสอนแบบมนุษยนิยม และกลุ่มควบคุม จำนวน 25 คน เรียนโดยวิธีสอนแบบธรรมคา ซึ่งแบ่งกลุ่มด้วยวิธีการทดสอบก่อนการเรียน ซึ่งนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ก่อนการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 20 คาบ แล้วทำการทดสอบหลังการเรียน และหลังคาบเรียนที่ 4 7 และ 20 ให้นักเรียนทั้งสองกลุ่มตอบแบบสอบถามวัดความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ผลการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการฟังปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังสูงขึ้นกว่าเดิมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยนักเรียนกลุ่มทดลองมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และนักเรียนกลุ่มทดลองมีความรู้สึกต่อการเรียนภาษาอังกฤษดีกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมด้วยเช่นกัน

มะนียา เลิศลาย (2528 : 84-85) ได้ทำการวิจัยเรื่องสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสะเดา "ชรรค์ชัยพลานนท์อนุสรณ์" อำเภอสะเดา จังหวัดสงขลา เพื่อศึกษาสมรรถภาพด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนดังกล่าว โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเลือกตอบ จำนวน 72 ข้อ โดยแบ่งลักษณะคำถามเป็น 9 ประเภทคือ คำถามเกี่ยวกับสถานที่ของการสนทนา หัวข้อของการสนทนา จุดประสงค์ของการสนทนา รูปแบบของภาษาที่นิยมใช้ในแต่ละสถานการณ์ การคาดคะเนจุดมุ่งหมายของการสนทนา บทบาทของคู่สนทนา ลักษณะของภาษาที่ใช้ในการสนทนา สถานะทางสังคมของคู่สนทนา และอารมณ์ของคู่สนทนา ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามดังกล่าวไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสะเดา "ชรรค์ชัยพลานนท์อนุสรณ์" จำนวน 89 คน ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษา

ปีที่ 3 ของโรงเรียนดังกล่าว มีสมรรถภาพในการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับอ่อนมาก หรือยังไม่พร้อมไม่ได้ โดยได้คะแนนเฉลี่ยเพียงร้อยละ 36.06 (ระดับ 0) ไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ตั้งไว้ แสดงว่านักเรียนมีปัญหาด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างมาก และเมื่อพิจารณาแยกตามลักษณะของหัวข้อคำถามแต่ละประเภทปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับคำถาม เรื่องสถานที่ของการสนทนาอยู่ในระดับปานกลาง (ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่ตั้งไว้) ส่วนคำถามประเภทอื่น ๆ นักเรียนได้คะแนนไม่ถึงเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ คืออยู่ในระดับอ่อนมาก (ระดับ 0)

พรพรรณ บุญพัฒน์ (2528 : 47) ได้ทำการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนโปรแกรมพาณิชย์กรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษธุรกิจชั้น 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยได้นำแบบสอบฉบับดังกล่าวไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 795 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 396 คน และเป็นนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา และวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับการฟังปรากฏว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษธุรกิจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม คือได้คะแนนเฉลี่ย 35.29% ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ย 42.56% ซึ่งต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มเช่นกัน แต่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

อุทัยวรรณ ตานวิวัฒน์ (2528 : 55) ได้ทำการเปรียบเทียบการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเกษตรชั้น 1 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็น 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยนำแบบสอบดังกล่าวไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 781 คน เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 390 คน

และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในวิทยาลัยเกษตรกรรม สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 391 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังปรากฏว่า ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ เกษตรของนักเรียนโปรแกรมเกษตรกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม (ได้ 55.91%) และเป็นทักษะที่นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่าทักษะอื่น ๆ ส่วนนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพก็ปรากฏว่า นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม (ได้ 59.62%) เช่นกัน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยเกษตรกรรมได้คะแนนเฉลี่ยทักษะการฟังสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา

เอมอุษา ชันธพงษ์ (2528 : 38) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกกรรมของนักเรียนโปรแกรมศกกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษศกกรรมของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยสร้างแบบสอบวัดความสามารถด้านการใช้ภาษาอังกฤษศกกรรมชั้น 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 760 คน โดยแบ่งออกเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จำนวน 380 คน และนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ จำนวน 380 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังปรากฏว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แต่นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ย (36.40%) สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (33.87%)

โกวิท วรพิพัฒน์ (2529 : 4) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยเน้นการฟังของนักเรียนชั้นประถมปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ ภาคละ 1 จังหวัด รวม 30 โรงเรียน โดยนักเรียนในกลุ่มทดลองเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิทยุโรงเรียนเป็นสื่อประกอบการเรียน ส่วนกลุ่มควบคุมเรียนในชั้นเรียนปกติ เนื้อหาที่ครูใช้สอนได้แก่ คำศัพท์ บทสนทนา ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง และการเรียบเรียงคำเข้าประโยค ส่วนกิจกรรมการสอนคือ การฟังและการพูด อ่านออกเสียง การเติมคำถามและคำตอบที่มีความหมายตรงกับภาพ การเล่าเรื่อง และการปฏิบัติตามคำสั่ง ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุม

แมรงค์ ภูมิสวัสดิ์ (2529 : 56) ทำการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักเรียนทั้งสองกลุ่ม โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคขึ้น 1 ฉบับ ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ทักษะคือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 777 คน โดยแบ่งเป็นนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย สังกัดกรมสามัญศึกษา จำนวน 378 คน และนักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา จำนวน 399 คน ผลการวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังปรากฏว่า นักเรียนโปรแกรมช่างอุตสาหกรรมทั้งระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ได้คะแนนเฉลี่ยในทักษะการฟังต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม โดยนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพได้คะแนนเฉลี่ยต่ำสุดในทักษะการฟัง

กมลทิพย์ เศรษฐมาลัย (2530 : 48) ทำการวิจัยเรื่องระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อศึกษาระดับความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับนี้ โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษแบบเลือกตอบขึ้น 1 ฉบับ โดยกำหนดวัตถุประสงค์และเนื้อหาของแบบสอบถามสอดคล้องกับระดับการฟังภาษาต่างประเทศ 5 ระดับของ รีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส ดิลิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 :141-142) ผู้วิจัยนำแบบสอบถามทดสอบกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ทั่วประเทศ จำนวน 1,440 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของ ระดับทักษะกลไก และระดับความรู้ ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ 15 คะแนนของระดับทักษะกลไก ระดับความรู้ และระดับถ่ายโอน และคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทั้ง 3 ชั้นจะเรียงลำดับกันไปตามระดับชั้น โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

พรรณี บัวโค (2524 : 57) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม โดยผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้น 1 ฉบับ จำนวน 61 คำถาม ตามครูภาษาอังกฤษที่สอนชั้นมัธยมศึกษา ที่ 3 ในจังหวัดนครปฐม จำนวน 40 คน แบบสอบถามมี 2 ชนิดคือ แบบสอบถามแบบปลายเปิดและแบบสอบถามแบบปลายปิด ซึ่งถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของครูผู้สอน หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2521 แบบเรียนภาษาอังกฤษที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน สภาพทั่วไปของการสอน กิจกรรม อุปกรณ์ และปัญหาในการดำเนินการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน และความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน และข้อเสนอแนะอื่น ๆ ผลการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษในระดับชั้นนี้ได้ผลร้อยละ 60 และครูภาษาอังกฤษร้อยละ 52 มีความเห็นว่าการเรียนทางด้านทักษะการฟังภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ตนสอนอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ แต่ยังไม่มากพอที่จะแสดงให้เห็นเด่นชัดว่าการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษประสบผลสำเร็จ

ชัชรัตน์ อุณพิบูล (2524 : 55) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด โดยผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามจำนวน 1 ฉบับที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามครูภาษาอังกฤษที่สอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 55 คน แบบสอบถามมี 2 ชนิดคือ แบบสอบถามแบบปลายเปิดและแบบสอบถามแบบปลายปิด ซึ่งถามเกี่ยวกับสภาพทั่วไปของครูผู้สอน หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2521 แบบเรียนภาษาอังกฤษ สภาพทั่วไปของการสอน กิจกรรม อุปกรณ์ ปัญหาในการดำเนินการสอน การวัดผล และประเมินผลการเรียนของนักเรียน และความคิดเห็นทั่วไป เกี่ยวกับหลักสูตร แบบเรียน วิธีสอน และข้อเสนอแนะอื่น ๆ ผลการศึกษาพบว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับนี้มีปัญหาทั้งในด้านครูผู้สอน นักเรียน แบบเรียน และวิธีสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนทักษะการฟังเป็นปัญหาใหญ่ในการเรียนการสอน เนื่องจากผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจและไม่มีโอกาสได้ฟังภาษาอังกฤษที่เจ้าของภาษาพูดกันจริง ๆ ในสถานการณ์จริง แสดงว่านักเรียนไม่มีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษอย่างเพียงพอ

เลิศพร ภาระสกุล (2527 : 45) ทำการวิจัยเรื่องทัศนคติต่อภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผลของการเรียนภาษาอังกฤษ และความต้องการของนักศึกษาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยทำการศึกษากับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2 และ 3 จำนวน 516 คน

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาปัญหาการเรียนของนักศึกษาแยกแต่ละทักษะ คือปัญหาในด้านการฟังและการพูด ปัญหาในด้านการอ่าน และปัญหาในด้านการเขียน ผลการวิจัยในด้านการฟังและการพูดพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ของวิทยาลัย (ร้อยละ 61) มีความสามารถในด้านการฟังและการพูดอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน คือนักศึกษาฟังประโยคยาว ๆ ไม่เข้าใจ เข้าใจเพียงประโยคสั้น ๆ แต่ไม่สามารถตอบคำถามที่เป็นประโยคสั้น ๆ นั้นได้ และนักศึกษาร้อยละ 5 ของนักศึกษาทั้งหมดมีความสามารถในด้านการฟังอ่อนมาก คือฟังประโยคสั้น ๆ ไม่เข้าใจเลย และนักศึกษาเพียงร้อยละ 19 ของนักศึกษาทั้งหมดเท่านั้นที่แทบจะไม่มีปัญหาในด้านการฟังและการพูดเลย และเมื่อพิจารณาปัญหาการเรียนทุกทักษะ โดยจำแนกเป็นแต่ละชั้นปีก็พบว่า ปัญหาในด้านการฟังและการพูดเป็นปัญหาใหญ่ที่พบในทุกชั้นปี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับผลการเรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนเดิมก่อนเข้าเรียนในวิทยาลัย กล่าวคือนักศึกษาที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายดี ก็จะมีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟังและพูดในวิทยาลัยดีไปด้วย และผู้ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายต่ำ ก็จะมีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษทักษะการฟังและพูดในวิทยาลัยต่ำด้วย นอกจากนี้ผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับปัญหาในด้านการฟังและพูดของนักศึกษา คือนักศึกษากลุ่มที่มีผลการเรียนดี ส่วนใหญ่จะมีความสามารถในด้านการฟังและพูดค่อนข้างดีขึ้นไปจนถึงขั้นดีมาก และอัตราส่วนร้อยละของผู้ที่มีความสามารถในด้านการฟังและการพูดก็จะลดลงไปตามลำดับตามกลุ่มที่มีสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษที่ลดต่ำลง

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการฟังภาษาต่างประเทศสามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มคือ

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับปัญหาการฟังภาษาต่างประเทศ

งานวิจัยเกี่ยวกับการวัดผลสัมฤทธิ์

ปีเตอร์ จี เอ็ม กรูท (Peter G.M. Groot 1975 : 45-57) ได้กล่าวถึงการวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศว่า ในปี 1972 ในประเทศฮอลแลนด์ ได้มีการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้แบบสอบถามเลือกตอบ

เพื่อศึกษาว่าการให้ผู้ฟังฟังคำถามก่อนฟังข้อความ กับการให้ฟังคำถามหลังการฟังข้อความ วิธีใดจะให้ผลสัมฤทธิ์ในการฟังสูงกว่า และการใช้คำถามเป็นภาษาที่หนึ่งกับเป็นภาษาต่างประเทศ วิธีใดจะให้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า ในการวิจัยเกี่ยวกับการฟังคำถามก่อน-หลังข้อความ ผู้วิจัยใช้นักเรียนสองกลุ่ม ๆ ละ 85 คน โดยกลุ่มควบคุมให้ฟังคำถามหลังข้อความ ผลปรากฏว่าได้ผล 71% ส่วนกลุ่มทดลองให้ฟังคำถามก่อนฟังข้อความ ผลปรากฏว่าได้ผล 72% ผู้วิจัยจึงตัดสินใจให้นักเรียนฟังคำถามก่อนฟังข้อความ โดยผู้วิจัยให้เหตุผลว่า การให้ฟังคำถามก่อนฟังข้อความให้ผลสัมฤทธิ์สูงกว่า เพราะเมื่อผู้ฟังฟังคำถามก่อน ก็สามารถเลือกสิ่งที่ต้องการได้ก่อน ส่วนการวิจัยเกี่ยวกับการให้ฟังคำถามเป็นภาษาที่หนึ่งและภาษาต่างประเทศนั้น ผู้วิจัยใช้นักเรียนกลุ่มละ 120 คน โดยกลุ่มควบคุมให้ฟังคำถามเป็นภาษาต่างประเทศ ปรากฏว่าได้ผล 77% และกลุ่มทดลองให้ฟังคำถามเป็นภาษาที่หนึ่ง ผลปรากฏว่าได้ผล 82% แต่อย่างไรก็ตามผู้วิจัยก็ตัดสินใจให้ฟังคำถามเป็นภาษาต่างประเทศ โดยให้เหตุผลว่านักเรียนชอบมากกว่า และผลสัมฤทธิ์ระหว่างนักเรียนสองกลุ่มก็แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย

เอิร์ล ชุง อีล กู (Earl Juang-Ell Ku 1982 : 4800-A) ได้ศึกษาถึงตัวแปรแทรกซ้อนในการทดสอบความเข้าใจการฟังภาษาต่างประเทศ เขาคิดว่าความสามารถในการอ่านเป็นตัวแปรแทรกซ้อนในการวัดความเข้าใจการฟัง เพราะข้อสอบแบบเลือกตอบเปิดโอกาสให้ผู้ฟังที่มีความสามารถในการอ่านทำคะแนนการฟังได้ดีกว่า เนื่องจากสามารถมองเห็นความแตกต่างของตัวเลือก โดยอาศัยความรู้เรื่องโครงสร้าง คำศัพท์ และความหมาย ดังนั้นเอิร์ล ชุง อีล กู จึงสร้างแบบสอบการฟังชนิดถูก-ผิด ที่ดัดแปลงมาจากแบบสอบชนิดเลือกตอบของ TOEFL แล้วนำแบบสอบฉบับนี้กับแบบสอบชนิดเลือกตอบของ TOEFL ฉบับที่ไม่ได้ดัดแปลงมาทำการทดสอบนักศึกษาชาวจีน จำนวน 150 คน ที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยฮิลลินอย ผลปรากฏว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างการอ่าน และความเข้าใจการฟังจากแบบสอบทั้งสองฉบับมีค่าเท่ากัน เขาให้ความเห็นว่าตัวเลือกของแบบสอบการฟังชนิดเลือกตอบมีประสิทธิภาพ ค่าอ่านน่าจะจำแนก ตลอดจนมีความยากกว่าแบบสอบชนิดถูก-ผิด

ดักลาส เอ็ดวิน เนมีเยอร์ (Douglas Edwin Neymeyer 1983 : 3575-A) ได้ทำการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันเป็นภาษาที่สอง ที่มีผลการฝึกการฟังอย่างเป็นระบบ โดยการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนจากการสอบก่อนและหลังการเรียนของนักศึกษาระดับกลาง จำนวน 2 กลุ่ม ของมหาวิทยาลัยมิชิโงตา ซึ่งได้รับการสอนด้วยวิธีต่างกัน โดยมีความคิดว่า

วิธีการสอนที่มีจุดมุ่งหมายหลักเพื่อพัฒนาทักษะการฟังจะมีผลสัมฤทธิ์ทางภาษาสูงกว่าการเรียนแบบวิธีเก่าที่มีวิธีการสอนทั้ง 4 ทักษะคือ การฟัง-พูด อ่านและเขียนหรือไม่ โดยมีขั้นตอนการศึกษา 3 ขั้นตอนคือ กลุ่มทดลองเรียนโดยมีการฝึกการฟัง กลุ่มควบคุมเรียนแบบปกติ คือไม่มีการฝึกทักษะการฟัง มีการทดสอบการฟังก่อนและหลังการเรียน เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาเยอรมันของนักศึกษาในด้านไวยากรณ์ ความเข้าใจการฟัง ความเข้าใจการอ่าน และความสามารถทางภาษาโดยรวม และใช้คอมพิวเตอร์ในการวิเคราะห์คะแนน ผลการศึกษาปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์จากการสอบก่อนการเรียนจากแบบสอบ 4 ชุดคือ ความสามารถทางไวยากรณ์ ความเข้าใจการอ่าน ความเข้าใจการฟัง และแบบสอบชนิดโคลซึค คะแนนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และผลสัมฤทธิ์จากการสอบหลังการเรียนปรากฏว่า แบบสอบชนิดโคลซึคของนักเรียนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยกลุ่มทดลองได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มควบคุม

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการเรียนการสอน

เจมส์ เจ. แอชเชอร์ (James J. Asher 1974 : 24-32) ได้ทำการวิจัยเรื่องการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยวิธีการฟังคำสั่ง โดยกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนมัธยมที่ไม่มีความรู้ภาษาสเปน และกลุ่มควบคุมมี 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นนักเรียนมัธยมที่เรียนภาษาสเปนมาแล้ว 1 ปี กลุ่มที่สองเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาสเปนมาแล้ว 1 ภาคเรียน และกลุ่มที่สามเป็นนักศึกษาที่เรียนภาษาสเปนมาแล้ว 2 ภาคเรียน ในการสอนกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยการฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง เป็นเวลา 45 ชั่วโมง คิดเป็น 80% ของเวลาเป็นการฝึกทักษะการฟัง และ 20% เป็นการฝึกทักษะการอ่านและการเขียน ส่วนกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม จากการทดสอบความสามารถทางภาษาสเปนทั้งด้านการฟังและการอ่าน ปรากฏว่า กลุ่มทดลองสามารถทำคะแนนได้สูงกว่ากลุ่มควบคุมกลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

อีวอนเน แชนก์ เอสโคลา (Yvonne Henke Escola 1980 : 1985-A—1986-A) ได้ศึกษาผลของการใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารที่มีต่อพัฒนาการของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบสอบ Modern Language Association-Cooperative Foreign Language Test โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชาวเยอรมันระดับ 2

และระดับ 4 ซึ่งกำลังศึกษาในระดับอุดมศึกษา ในมลรัฐแมริแลนด์ จำนวน 2 กลุ่ม ๆ ละ 30 คน และ 31 คน โดยกลุ่มทดลองได้รับการฝึกทักษะฟัง-พูด จากกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมได้รับการสอนแบบเดิม โดยทั้งสองกลุ่มมีครูคนเดียวกัน แบบเรียน และหลักสูตร อยางเดียวกัน ใช้เวลาทดลอง 4 ภาคเรียน ผลปรากฏว่า ความสามารถของนักเรียน ทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้านการพูดที่ 0.05 ในระดับ 2 และที่ 0.01 ในระดับ 4 ส่วนทักษะการฟังพบว่า ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับ 2 แต่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 ในระดับ 4 แสดงให้เห็นว่า การใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารจะช่วยให้ผู้เรียนระดับอุดมศึกษามีพัฒนาการด้านทักษะการฟังและการพูดมากขึ้น

เฟอร์นันโด ปิเอราส การ์เซีย (Fernando Pieras-Garcia 1983 : 2886-A-2887-A) ได้ทำการศึกษาผลของการสอนความเข้าใจการฟังภาษาสเปนเป็นภาษาต่างประเทศ โดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหว (movement activities) กับนักเรียนเกรด 3 และเกรด 4 จำนวน 35 คน โดยกลุ่มตัวอย่างทุกคนผ่านการสอบ Modern Language Aptitude Test-Elementary (EMLAT) มาแล้ว โดยกลุ่มควบคุมเรียนภาษาสเปนในห้องเรียนธรรมดา ไม่มีกิจกรรมการเรียนที่ต้องเคลื่อนไหว หรือเปลี่ยนสถานที่เรียน ส่วนกลุ่มทดลองเรียนโดยมีกิจกรรมการเรียนที่ต้องเปลี่ยนสถานที่เรียน จากห้องเรียนไปใช้สถานที่กลางแจ้ง และห้องเรียน อเนกประสงค์ (an open multi-purpose room) โดยใช้เวลาดทดลอง 11 วันติดต่อกัน ใช้เวลาเรียนคาบเรียนละ 45 นาที แล้วทำการทดสอบความเข้าใจการฟังภาษาสเปนหลังการเรียน ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสเปนไม่แตกต่างกัน ไม่มีความสัมพันธ์กันระหว่างทัศนคติต่อการเรียนภาษากับการเรียนรู และพบว่า กิจกรรมเคลื่อนไหวไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาสเปน และผู้เรียนสนุกกับบทเรียน

จูดี้ อาร์ลีน เวนนิค (Judy Arlene Vernick 1985 : 637-A) ได้ทำการศึกษาผลกระทบของการเพิ่มจำนวนคำต่อความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษของผู้เรียนระดับสูงที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 34 คน ที่ได้จากการสุ่มและการทดสอบก่อนการเรียน ก่อนการทดสอบความสามารถทางการฟังภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน ในการศึกษากลุ่มทดลองฝึกการฟังโดยใช้อัตราความเร็วและจำนวนคำดังนี้ 145 150 155 160 165 170 และ 175 คำตอนที่ ส่วนกลุ่มควบคุมฝึกการฟังด้วยอัตราความเร็วปกติคือ 124 ถึง 145 คำตอนที่ ทั้งสองกลุ่มใช้เวลาฝึก 4 วันต่ออาทิตย์ แล้วทำแบบฝึกหัด

ครั้งหนึ่ง โดยใช้เวลาฝึกทั้งหมด 1 เดือน กว่า ๆ หลังจากนั้นก็ทำการทดสอบหลังการเรียน ผลปรากฏว่าทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 แสดงว่าการฝึกความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษโดยการเพิ่มจำนวนคำขึ้นจากอัตรารปกติไม่มีผลกระทบต่อความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองของผู้เรียนระดับสูง แต่อย่างไรก็ตามกลุ่มทดลองก็มีคะแนนความเข้าใจการฟังภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการฟังภาษาต่างประเทศ

เกรียงศักดิ์ สยานานนท์ (Kriengsak Syananondh 1984 : 2136-A) ได้ทำการศึกษาความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทยในสหรัฐอเมริกา ศึกษาความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษที่เพิ่มขึ้นหลังจากใช้ชีวิตอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลานานกว่า 5 ปี ปัญหาที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และวิธีแก้ไขที่กลุ่มตัวอย่างใช้กัน โดยผู้วิจัยได้ส่งแบบสอบถามไปยังนักศึกษาชาวไทยทั่วประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนอยู่ในวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย จำนวน 300 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 212 ฉบับ คิดเป็น 70.06% ของจำนวนแบบสอบถามทั้งหมด ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการฟังภาษาอังกฤษในสถานการณ์การสื่อสารที่แตกต่างกัน เมื่อระยะแรก ๆ ที่เดินทางไปยังประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉลี่ยนักศึกษาสามารถเข้าใจเพียงครึ่งหนึ่งของคำพูดที่ได้ยินจากเจ้าของภาษา โดยให้เหตุผลว่า ปัญหาเหล่านี้เกิดจากการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่มีการสอนการออกเสียงที่แตกต่างกัน (แบบอังกฤษและแบบอเมริกา) ความรู้ทางคำศัพท์ไม่เพียงพอ และปัญหาที่สำคัญที่สุดที่มีผลต่อการฟังภาษาอังกฤษคือ การขาดการฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ ซึ่งวิธีแก้ปัญหานี้ที่นักศึกษาใช้กันอย่างแพร่หลาย เพื่อปรับปรุงความสามารถการฟังของตนให้ดีขึ้นคือการดูโทรทัศน์ การพูดคุยกับเจ้าของภาษา และการฟังบรรยายต่าง ๆ และพบว่า ระดับความสามารถ ความเข้าใจการฟัง และความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กันในทางบวก และอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวไทยจะพัฒนาเต็มที่หลังจากที่อาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาอย่างน้อย 5 ปี